

MARIO
MONATO

CHLAPEC
A
MORE

Mário Monato

CHLAPEC A MORE

Venované „neznámej“ žene

Chlapec a more

Chlapec kráčal po brehu mora. Bola to akási pomalá a ľahostajná chôdza. Zastal a plnými dúškami vdychoval čerstvý morský vzduch. Pomaly sa obzrel a očami hľadal malé svetielko. Našiel ho. Bolo to svetlo v jeho domci. Tam býval. O chvíľu sa musí vrátiť... Naozaj sa musí vrátiť? Nie, rozhodol sa, že už domov nepôjde. Ved' čo ho tam čaká? Stále to isté. To strašné napomínanie. Už to trpieť nebude. Priatelia ho pomaly opúšťajú... Už nemá nikoho.

Chlapec si vzdychol a pomyslel na svoj jednotvárný život. Koľkokrát už sníval o svojom vlastnom svete. O svete, v ktorom by bol každý slobodný, kde by mohol robiť hocičo a nikto by sa nečudoval. To by bola anarchia, chlapče, spomenul si na slová svojho otca. Odvrátil hlavu a pomaly pokračoval v chôdzi. Konečne došiel na to miesto. Sadol si do piesku a zahľadel sa na more. Spomínal...

Tu sa to stalo. Sem sa chodievali kúpať. Jej telo pohltili zradné vlny mora a on jej už nedokázal pomôcť. Znenazdajky mu vyhĺkli slzy. Rýchlo si ich utrel. Bolo to krásne dievča. A ako ju len mal rád! Vtedy bol na ňu hrdý. Každý mu ju závidel. Každý sa jej ponúkal, ale ona chcela len jeho. Nové dievča si už nehládal... Ved' chcel len ju. Ona jediná ho vedela vždy pochopiť. Keby tu tak bola so mnou, pomyslel si. Ľahol si na chrbát a zatvoril oči. Započúval sa do hukotu mora. Zrnká piesku ho štekli na chrbte. Po chvíli zaspal...

Prebudil sa na dotyk čejsi ruky. Nevedel, ako dlho spal. Možno hodinu, dve. Otvoril oči. Pred ním stála akási dievčenská postava. Mesiac práve osvietil priestor a chlapec užasol. Pred ním stála Kristína. Nedokázal tomu uveriť. Určite je to prelud. Ved' som videl, ako sa utopila... Stalo sa to pred dvoma rokmi. Nie, bude to sen...

Vstal a dotkol sa jej. Očakával, že sa rozplynie, ale jeho prsty sa dotkli jej svižného tela. Kristína sa na neho prívetivo usmiala. Mala na sebe tie isté plavky ako v ten osudný večer.

Chytila ho za ruku.

– Pod'...

– Kam mám ísť?!

– K nám...

– Kam k vám?

Ruka dievčaťa opísala akýsi čudný polkruh.

– Tam sme všetci slobodní... Vždy si o tom sníval. Tam môžeš všetko... Neexistujú tam žiadne zákony.

Chlapec vykročil. O chvíľu bolo počuť čľapot bosých nôh vo vode. Z brehu bolo vidieť obrysy dvoch vzdiaľujúcich sa postáv. Oboch pohltili vlny mora.

A nastalo ticho...

Tossa de Mar

Ranné lúče slnka prepaľovali obyvatel'ov Tossy náhliacich sa do práce. Pomedzi nich si ospanlivo vykračovali návštevníci mesta a pokúšali sa objaviť jeho ukryté tajomstvá. Mnohí z nich sa rozhodli, že tu budú stoj čo stoj hľadať osudovú lásku. Iní si povedali, že im stačí znovu objaviť stratenú vášeň. No našli sa aj takí, ktorí si predsavzali, že práve tu zažijú neobyčajný príbeh. Na tomto mieste sa cítili ako hazardní hráči riskujúci všetko len kvôli jednej neopakovateľnej chvíli a budúcej spomienke na niečo zvláštne. Toto mesto sa stalo španielskym LAS VEGAS. Aj tu sa tradovalo: Čo sa stalo v Tosse, to aj v Tosse ostane. Hranice mesta nesmú nikdy opustiť jeho tajomstvá... Každý cudzinec, ktorého noha vkročila na jeho pôdu, ihneď pocítil to zvláštne chvenie, ktoré akoby vychádzalo spod povrchu zeme a zaplňalo ovzdušie elixírom túžby. Ľudia akoby sa stávali citlivejšími na dotyky a prejavy priazne medzi mužom a ženou.

Pri vstupe do mesta ktosi osadil veľkú výstražnú dopravnú značku s výrazným nápisom STOP, aby varovala všetkých prichádzajúcich. Ale každý, kto sa pozrel na značku bližšie, prečítal si aj to ostatné, čo tam niekto dopísal sprejom, ale menšími písmenami. Nápis teraz znel: *Never STOP loving*. Už mnohokrát sa stalo, že túto výstražnú tabuľu niekto poškodil, či dokonca úplne odstránil. Po niekoľkých dňoch sa tam však objavila znova, pretože oznamovala, že ste na mieste, kde môžete získať všetko, ale aj všetko stratiť. Ste na mieste, ktoré z vás šmahom ruky urobí šťastného výhercu tomboly s plavovlasou kráskou alebo nešťastného vyvrheľa so zatrpknutým srdcom. Ste na mieste hazardu so svojím osudom. Ste na mieste brány života a smrti. Ste jednoducho v Tossa de Mar.

Santiago

Ľudia zaplňali pláže a pomedzi nich sa odhodlane predieral muž. Husté čierne vlasy sa mu mierne kučeravili a voľne padali až na plecía. Jeho chôdza bola pokojná, ale taká rázna, že mu všetci ihneď ustupovali z cesty. Muž sa zastavil, priložil si ruku k očiam a pohľadom pátral po hladine mora, akoby niekoho hľadal. Namrzene zaboril nohu do piesku a znova sa zahľadel na more. Uvedomoval si, že stojí len pár metrov od miesta, kde ho pred rokmi polomŕtveho vyplavili vlny a život mu zachránil starý rybár, ktorý ho nadránom našiel. Stále rozmýšľal, či to bolo naozaj skutočné... Či to nebol len prelud, akási fantazmagória, ktorá sa zrodila zo spomienok a bolesti a zhmotnila sa mu v ten večer na pláži v tejto podobe. Ale ako sa mohol dotknúť jej tela? Ako mohol cítiť dotyk jej ruky? Muž si ešte raz priložil ruku k očiam a vytrvalo napínal zrak. Po chvíli však namrzene ruku odtiahol, mykol pleciami a vykročil do mora.

– Santiago! Hej! Chlapec!

Muž sa otočil za hlasom a zbadal Juana Carlosa, ktorý sa práve rozbiehal do mora. Vedel, čo to znamená. Budú opäť súťažiť, kto sa prv dostane k bóji. Carlos prebehol popri Santiagovi a vrhol sa do vln. Santiago nezaváhal a nasledoval ho. Silnými zábermi sa o niekoľko sekúnd dostal na jeho úroveň. Obaja sa rukou dotkli bóje v rovnakej chvíli.

– Teraz to bola remíza, ale nabudúce ťa už predbehnem! – zakričal Carlos a lapal po dychu.

– Mal si náskok, neodštartovali sme rovnako, – odvetil pokojne Santiago. – Nikdy ma neprekonáš, – dodal.

– Raz to príde, uvidíš, – zaškeril sa Carlos. – Pod', vrátíme sa.

Priplávali k brehu a Carlos navrhol, aby si dali v neďalekom bare kávu.

– Už len pár hodín a čaká nás riadna šichta, – poznamenal Santiago.

– Ved' práve! Hotel je naplnený na prasknutie a to ešte dnes dorazí ďalší autobus plný turistov priamo z letiska. Budeme mať čo robiť, ustrážiť toľkých ľudí v bazéne. No ale keď sa objavia nové prekrásne ženy v pekných plavkách, snád' sa to vykompenzuje... Čo myslíš? – opýtal sa a popritom laktom lišiacky štuchol do Santiaga.

– Už to považujem len za akýsi druh športu, – odvetil chladne Santiago. – Mám toho dost'.

– Druh športu? Kam tým mieriš?

– No, myslím tým... loviť ženy. Už ma to nebaví.

– Viem, čo hľadáš, ale bez toho to jednoducho nejde. Vieš predsa, ako sa hovorí, nie? Do zámku vždy zapasuje posledný kľúč na zväzku. Raz to opäť príde, uvidíš. – Carlos povzbudivo potľapkal Santiaga po ramene a vstal. – Pod', pôjdeme do hotela, došli nové ležadlá k bazénu. Bude s tým kopa roboty.

– Niekedy už naozaj nevládzem, – odvetil Santiago a vykročil spolu s Carlosom k hotelu Rico.

Lucia

– Už ste boli niekedy v Španielsku, slečna? – opýtal sa vedľa sediaci chlapík v lietadle a spokojne si odpil z kávy.
– Nie. Ešte som tam nikdy nebola. Dokonca prvýkrát letím lietadlom, – odvetila Lucia a opäť sa pozrela do rozčítanej knihy. Bola nervózna a v duchu dúfala, že chlap v bledomodrej košeli sediaci hneď vedľa nej už nebude pokračovať v rozhovore. Pôsobil na ňu príliš zženštilo. Jeho sladkastý parfém a tichý, trochu aj piskľavý hlas ju v tom len utvrďovali. Bolo na ňom niečo úlisné.

– Naozaj prvýkrát? – opäť sa opýtal muž a zatváril sa prekvapene. – Španielsko je nádherná krajina.

– Som len študentka, nemám peniaze na rozdávanie, – odvetila chladným tónom. Chlap sa zatváril ľahostajne a odopol si bezpečnostný pás. Chcel vstať, ale letuška mu to nedovolila.

– Prosím, zapnite si pás. O chvíľočku nás čakajú menšie turbulencie, – oznámila pokojným hlasom a popritom ukazovala na blikajúce červené svetlo. Lucia znervóznela ešte viac. Aké turbulencie? O čom to tu hovoria? Lietadlo sa niekoľkokrát silno zatriaslo a začalo prudko klesať. Lucii zovrelo od strachu žalúdok a rukami sa automaticky chytila operadla pred sebou. Nepomáhalo to. Po niekoľkých sekundách si uvedomila, že nesedí v autobuse a že vpredu nie je šofér, ktorý to dokáže ubrzdiť. Je v lietadle a to šialenou rýchlosťou klesá nadol. Zapierala sa nohami do dlážky a celá sa triasla... Lietadlo konečne prestalo klesať a opäť začalo naberať výšku. S úľavou si vydýchla a pozrela na chlapa vedľa nej, ktorý sa tváril, akoby sa nič nestalo.

– Takéto turbulencie sú pri letoch bežné, – usmial a pokračoval. – Všimol som si vás už na letisku vo Viedni. Vy ste Slovenka, však?

– Áno. Ako viete?

– Angličtinu máte dobrú, nebojte sa. Nezistil som to podľa prízvuku.

– Tak podľa čoho? Snáď to nemám napísané na čele?

– Ste nádherná žena. Ako rodený Rakúšan to už viem odhadnúť. – Z vrecka vytiahol vizitku a podal jej ju. Sebavedomo sa usmial. – V centre Viedne mám malú kaviareň. Zamestnávam výhradne dievčatá zo Slovenska, preto mám vždy kaviareň plnú hostí, – sprisahanecky na ňu žmurkol.

Lucia si narýchlo prezrela vizitku a odložila ju. Ďalší chlap, ktorý si myslí, že ma zbalí na peniaze.

– Akí sú vlastne Španieli? Sú naozaj takí prchkí, ako sa o nich hovorí? – opýtala sa.

– Asi áno. Ale na druhej strane, Španieli majú na všetko čas. Mañana por la mañana. Všetko odkladajú na ďalší deň a, samozrejme, radi sa zabávajú. Určite si užijete, – dodal a popritom neustále pokyvoval hlavou.

Lucia vybrala z knihy úhladne poskladaný papier, ktorý jej slúžil ako záložka. Rozložila ho a narýchlo prebehla očami text, ktorý už niekoľko týždňov prepisovala a dopĺňala o nové vety. Bola tam jej predstava toho, čo všetko by chcela v Španielsku zažiť. Zastavila sa pri vete: Stretnúť krásneho a zároveň romantického Španiela, ktorý sa do mňa zaľúbi. Ale ako by mal ten chlap vyzerat? Zamyslela sa a perom dopísala niekoľko poznámok, ktoré sa týkali jeho vizáže. Vetu: *Mal by vyzerat presne takto* podčiarkla a zvýraznila troma výkričníkmi. Poskladala papier a opäť ho vložila do knihy.

Všiváci! Takto mi doriadiť batožinu!, hromžila v duchu Lucia a neustále s nevôľou zazerala na svoj otlčený kufor. Celá ľavá strana bola preliačená, zips roztrhnutý. Tých pár metrov k hotelu Rico už nejako zvládne, pomyslela si a celou silou potiahla kufor. Ten ale to trhnutie nakoniec nevydržal a časť vecí sa z neho vysypala na zem priamo pred hlavným vchodom do hotela. Tak toto sa môže stať iba mne!, namrzene začala zbierať veci. Z hotela vybehol malý fagan a neúmyselne zakopol o jeden pár jej bielych športových ponožiek, ktoré oblúkom vyleteli do vzduchu. Chlapcovi sa to zapáčilo a ešte do nich párkrát poriadne kopol, akoby to mala byť jeho futbalová lopta.

– Čo robíš, ty zasran! – oborila sa Lucia na chlapca a rozbehla sa za ním. Fagan však rýchlo prebehol okolo bazénu a raketovou rýchlosťou trielil smerom k pláži. Lucia ostala stáť len pár metrov od hotelového bazéna a celá zadychčaná neveriacky zízala na mladého muža, ktorý práve ukladal ležadlá na jedno miesto. Muž mal na tričku nápis Cruz Roja. To bude asi plavčík, pomyslela si. Zaregistrovala, ako ho niekto oslovil menom.

Hm, tak Santiago, aké zvláštne. Je to vôbec možné? Ved' on vyzerá presne tak, ako som si to napísala na papier želaní! Rozhodla sa, že si ho zajtra pri bazéne poriadne obzrie a ak ten chlap vie byť čo i len trochu romantický, tak snád' už aj ona uverí, že sny a želania sa naozaj plnia!

Santiago a Lucia – záchrana

Lucia pozorovala Santiaga, ako sa snaží vysvetliť anglickým návštevníkom hotela, že si určite nemôžu so sebou vziať do bazéna žiadne nafukovacie figuríny. O chvíľu sa pozrela bližšie... Ale veď to sú nafukovacie panny! Odporné! Ale na druhej strane... Bohovské! Začala sa nahlas chichotať. Videla, že aj Santiagovi pohráva na perách úsmev. Angličania boli naozaj otravní. Zjavne sa, posilnení niekoľkými drinkami, neoblomne pokúšali dostať do bazéna aj so svojimi „sexi polovičkami“. Bolo zjavné, že plavčík svojou vypracovanou postavou oblepenou pevnými svalmi vzbudzoval medzi návštevníkmi dostatočný rešpekt. Pozrela na jeho ramená. Hm, paráda... Jej pohľad analyzoval rôzne časti jeho tela, až sa mu zadívala na zadok. A dívala sa naň akosi pridlho. Prstami si prebehla po lícach. Boli horúce. Musím si schladiť hormóny, pomyslela si, rýchlo vstala a skočila do vody.

Prekvapilo ju, aká je studená. Žeby ju nejako špeciálne ochladzovali? S prihlúplym úsmevom na tvári plávala vpred a neustále pozorovala chlapca v červených šortkách. To je teda kus chlapa! Stratila sa v predstave, ako ju Santiago nesie na rukách a spolu miznú kdesi v romantickom neznáme... Zrazu však všetko okolo nej začalo pôsobiť rozmazane a ona nevládala plávať ďalej. Pocítila silný závrat a ihneď si uvedomila, že to spôsobuje jej problém s nízkym tlakom. Upadala do mdlôb a jej telo už nebolo schopné pohybu.

Santiago naďalej neoblomne vysvetľoval podguráženým návštevníkom, aby si zobrali svoje „nafukovačky“ k moru. Tam nebudú nikomu prekážať.

– Ja tu nemôžem s vami diskutovať. Musím dávať pozor na ľudí v bazéne. Rozumiete!? Keď chcete, choďte sa na mňa sťažovať, ale teraz... Nedohovoril. Bleskurýchle sa otočil a hneď zaregistroval nevládne telo vo vode. Urobil zopár rýchlych krokov a skočil do bazéna. Vedel, čo má robiť. Ako *naprogramovaný robot* sa vrhol pod hladinu, aby našiel nehybné ľudské telo. Plával pod vodou s otvorenými očami, aby to neznáme dievča čím skôr naučeným chvatom vytiahol do bezpečia. Hlavu jej neustále držal nad hladinou a plával s ňou k okraju bazéna. Pomocný plavčík Juan Carlos tam už stál a načahoval sa, aby mu ju pomohol dostať na breh. Santiago sa svižne prehupol cez okraj bazéna na mäkký trávnik a bleskurýchle uvažoval: Koľko mohla byť pod vodou? Určite len zopár sekúnd... Alebo viac?! Tí blázniví Angličania! Ak by ho neotravovali, tak...

Prestal sa zamýšľať nad tým, kto to spôsobil. Bol ohromený. Pri pohľade na dievča skamenel ako soľný stĺp. Veď to je ona! Kristína! Priskočil k nej a zúriivo odtisol Juana Carlosa od nevládneho tela. Začal s umelým dýchaním. Ani sa jej nepokúšal nahmatať pulz. Nadýchol sa a naučeným spôsobom jej vdychoval vzduch do pľúc, aj keď sám cítil, že v tej chvíli jej dáva niečo viac. *Vdychoval jej kúsok svojho života*. Raz, dva, tri, štyri... Pokračoval v masáži srdca a poriadne pritlačil aj napriek tomu, že sa bál, aby jej nedolámал rebrá. Stále nijako nereagovala. Carlos zachytil Santiagov zúfalý pohľad a už sa ho chystal vystriedať, keď dievča nahlas zakašľalo.

– Ona žije! – skríkol Santiago a schytil Carlosa okolo pliec, aby ním začal triasť ako šialenec.

– Kristína žije! Rozumieš?! Žije...

Lucia otvorila oči a zahliadla hlúčkik ľudí, ktorý naznačoval, že sa niečo stalo. Keďže sa všetci dívali na ňu, znamenalo to, že to NIEČO sa stalo jej. Nedokázala si na nič spomenúť. Santiago sa nad ňu naklonil a povedal jej niečo krásne po španielsky. Nevedela, čo to je, ale muselo to byť krásne, keďže to hovoril práve jej a usmieval sa pritom. Ale prečo ju stále oslovuje Kristína...?

... Zadrnčal telefón. Prekvapene pozrela na displej. Volala mama.
– Halóóó? Mami?... Áno, je to tu nádherné... Ľudia, pláže, more... A keby si videla ten hotel, odpadla by si z toľkého luxusu! Čože?... Áno, samozrejme, že si dávam pozor... Nie, nič také sa mi zatiaľ nestalo. Jasné, ozvem sa zajtra. Pa!
Nahlas vydýchla. Nevedela si predstaviť, čo by jej povedala mama, keby vedela, čo sa jej pred chvíľou stalo. Ved' ešte pred chvíľkou mohla umrieť! Aké neskutočné! Až teraz pochopila, ako nevšímavo doteraz kráčala životom. *Bol to jej čas ľahkovážneho života, z ktorého sa nečakane ozvala tichučká rapsódia smrti.*

Striasla sa od zimy. Teplomer v izbe ukazoval 16 stupňov. Asi som zle nastavila klímu, povedala si a rukami sa dotkla plaviek. Boli bielej farby a ešte stále mokré, takže rafinovane presvitali. Vstala a vyšla na balkón. Ovanul ju horúci morský vzduch a ona okamžite zahliadla Santiagu, ako úpenlivo pozoruje bazén. Mal strach, aby sa niekomu nestalo to čo jej? Ale aké to bolo úžasné, keď ju zachránil! Aj keď, možno mu tým spôsobila iba problémy... Čo ak mu „prišijú“ nejaké neplnenie si povinností a nakoniec ho vyhodia? Premkla ju hrôza pri pomyslení, že toto by malo byť dôvodom, prečo by ho už nikdy v živote nemala vidieť. V duchu si pripravovala obrannú reč. Vysvetlí majiteľovi hotela, že Santiago za nič nemôže, ona je predsa tá hlúpa blondína, ktorá si zabudla zobrať lieky.

Plavčík sa pozrel smerom k balkónom a zazrel ju. Vyzerala ako nordická princezná s vejúcimi vlasmi a zmyselným úsmevom. Odkiaľ môže byť to dievča? Snáď zo severu Európy? Snažil sa podľa blond vlasov a farby pokožky uhádnuť jej pôvod. Postupne však táto otázka preňho začala strácať význam, pretože si znovu začal uvedomovať tú podobu *a cítil, že sa začína báť*. Osud mu chcel niečo povedať, ale on tomu nerozumel. Stal sa len malou papierovou lodičkou tancujúcou na vodnej hladine, s ktorou sa pohrával neviditeľný vietor. Pochopil, že to nie je ona. Uvedomoval si, že ho na okamih zmatla jej neuveriteľná podoba s Kristínou. No aj napriek tomu ho k tomu dievčaťu, ktorému pred chvíľou zachránil život, niečo magicky priťahovalo. Túžil byť v jej blízkosti a dotýkať sa jej. Pokúsil sa urobiť krok vpred, ale akási neviditeľná ruka mu to nedovolila, gniavila ho a zatláčala ho späť. Akoby mu vravela: Ešte nie!

Santiago aspoň zdvihol ruku na pozdrav a dievčaťu zamával. Odmávala mu a našpúlila pery, akoby mu chcela poslať vzdušný bozk. Pocítil napätie v každom svale. Hrudník sa mu dvíhal pod mohutnými nádychmi, tep srdca sa zrýchľoval. *No oslobodila ho.* Otočila sa, vkĺzla do izby a zavrela dvere.

Luciu opäť prekvapil chlad v hotelovej izbe. Blikajúci mobil, ktorý piskľavými zvukmi upozorňoval na slabú batériu, jej pripomenul, že ešte stále nenapísala svojej najlepšej kamoške.

Jej prsty začali vyťukávať esemesku:

Pred chvíľou ma zachránil španielsky plavčík na bazene ☺, najkrajší chlap sveta :P, bozkaval ma pri umelom dychaní :)

O pár sekúnd už čítala odpoveď:

Ty si ale bestia:p, stavim sa ze si sa topila narocky... Tak daj vediet ako to pokracuje. A davaj si pozor na macku!:D

To ty si daj pozor na svoju!, pomyslela si Lucia a vyplazila na mobil jazyk. Tsss!!!
Len slepo závidíš...

Santiago a Julietta – prvé zoznámenie

Santiago nemal dobrú náladu. Pred chvíľou mu volal šéf a poslal ho na nočnú do iného hotela. Nočná znamenala len jedno: Strážiť miestnych zbohatlíkov do hodiny rannej a dohliadať na to, aby sa v bazéne pri ich bláznivom alkoholickom vyčíňaní nikomu nič nestalo. Neznášal to. To večné ťaženie sa s bohatými a všetko si dovoľujúcimi „superľuďmi“, ktorí sa s každým pohárikom alkoholu stávali „lepšími“ plavcami a riskovali svoje zdravie a životy, pričom, samozrejme, sa vždy spoliehali naňho: Ty si tu na to, chlapče! Tak neotravuj so zákazmi, ale skáč do vody a zachraňuj! A Bože chráň, ak sa ti to náhodou nepodarí!

Odfúkol si. Cítil, že dnes to bude mimoriadne ťažké. Ale zarobí si pekné peniaze. Nepriznával to rád, no niektoré veci sa skutočne dali vykompenzovať peniazmi. Pozrel sa na hodinky. Musí sa poponáhľať, leďva to stihne. Napadlo mu, že cestou k hotelu zavolá sestru a oznámi jej, že z nočného rybárčenia dnes nič nebude. Ich malá plachetnica si dnes pekne „zdriemne“ ukotvená v prístave.

Rýchlo si zbalil pár potrebných vecí a už utekal k hotelu PLAZA. Ulica bola prázdna. Bol prekvapený. Jeho kroky sa ozývali po kamennej dlažbe, až si pripadal trochu strašidelne. Dírírírír! Telefón mu zavibroval vo vrecku. Zľakol sa. No páni! Skoro zabudol zavolať sestru! Už nemusí. Práve volala.

– Haló... Monika? Mám dnes nočnú... Viem a mrzí ma to. Budem v hoteli Plaza. No vlastne, už som tu...

Recepčný si ihneď všimol jeho záchranárske tričko s vyobrazeným červeným krížom. – Hore? – opýtal sa Santiaga a zároveň ukázal jedným prstom smerom na strechu, kde sa nachádzal bazén. Chlapec súhlasne prikývol. – Tak bežte! – káravo si premeral Santiaga a ihneď sa veľavýznamne pozrel na hodinky. Ten vedel, že mešká. Ihneď privolal výťah. Zdalo sa mu, že schádza veľmi pomaly.

No konečne! Santiago nastúpil a výťah sa pohol k najvyššiemu poschodiu. O chvíľu je tam. Kabína však začala spomaľovať, až úplne zastala. Otvorili sa dvere a pristúpila mladá žena s pohárom vína. Nervózne pozrel na hodinky a zlostne na ňu zazrel. Žena neuhla pohľadom. Priam drzo naňho civela a Santiago dostával pocit stiesnenosti z malého priestoru. Kam sa to začala pozeráť? No to snáď nie... To drzé dievčisko si tu uchlipkáva z vína a nekriticky mi čumí... Pozrel sa na svoje šortky a potom opäť na ňu. Znervóznel ešte viac, keď začul jej hlasný smiech. Smiala sa smiechom nevinného dievčaťa a zároveň aj smiechom vyzývavej milenky. Bože a ten parfum! Pocítil, ako ho na chvíľu omámila silná, zmyselná vôňa.

– Tak mladý pán nám ide hore robiť ochranku? Hm?

– No...Tak... nejako, – odvetil Santiago.

Ale ona akoby ani nečakala na odpoveď. Otočila sa a tlačidlom zastavila výťah. Veď ona ho zasekla... Bláznivá ženská!

– Čo to má znamenať... – Nedokončil. Dievča mu vtlačilo bozk na pery. Zazdalo sa mu, že mu ich dokonca obľizla jazykom.

– Som Julietta.

– Volám sa... Santiago, – zahabkal, ale nezaváhal. Načiahol sa poza ňu a spustil výťah. To teda bola sila! Stále bol ohromený. Julietta sa však tvárila úplne prirodzene. Akoby na tejto situácii nebolo nič zvláštne a ani výnimočné.

O chvíľu obaja vystúpili a ona kráčala pred ním tak ladne a s takou ľahkosťou, že mal pocit, akoby sa len jemnučko dotýkala zeme. Zastal a chvíľu ju pozoroval. *Vychutnával si výnimočnosť tohto okamihu.* V tej žene bola ukrytá prefíkanosť dospeléj ženy, ktorá sa striedala s nevinnou zmyselnosťou mladého dievčaťa. Vražedná kombinácia pre každého muža. Otočila sa, poslala mu vzdušný bozk, žmurkla a vyšla na terasu. Ponáhlal sa za ňou k bazénu, ale už sa stihla nenápadne zamiešať medzi hostí. Nebude ju teraz hľadať. Možno neskôr. Určite ju nájde... Nemôže byť predsa ťažké nájsť krásnu morskú pannu medzi škaredými žralokmi.

O chvíľu sa posadil na svoju vopred pripravenú stoličku a na stolík vyložil lekárničku. Vedel, že bude pôsobiť odstrašujúco. Aj keď iba v čase, kým budú ešte všetci triezvi. Pohľadom zhodnotil situáciu, ktorá ho v ničom neprekvapila. Na okraji bazénu už posedávalo zopár pupkatých „plejbojov“ a vedľa nich sa chichúňali ich silikónové manželky a milenky. Chvilami to vyzeralo, že im ich „airbagy“ vyskočia z tesných plaviek a každému naokolo ukážu rukopis plastického chirurga.

Bolo tu viac ľudí ako zvyčajne. Našťastie všetci návštevníci nechávali poháre s alkoholom na stoloch a nenesli ich k bazénu. Neznášal, ak sa rozbili a sklo sa dostalo do vody.

– Pane?

Santiago vyvalil na čašníka oči.

– Prosím?

– Istá dáma vám posielala túto fľašu tequily.

– Ale ja nemôžem teraz piť, veď som v službe...

Čašník sa len usmial, akoby takúto odpoveď čakal.

– Dáma vám odkazuje, že ju vypije spolu s vami... po službe, – uškrnul sa, položil fľašu na stôl, pridal dva poháre a odklusal.

Santiago tajne dúfal, že je to pozdrav od dievčaťa z výt'ahu. Vstal a rýchlo sa zamiešal medzi hostí. Zbadal ju. Na konci terasy, ešte stále s pohárom vína, nenútene diskutovala s dvoma mužmi. Okamžite si všimol, že s nimi flirtuje. Škrela ho to.

– Ale, ale! Koho to tu máme...

Santiago sa otočil za hlasom. Snažil sa rozpomätať sa na ženu v čiernych koktailových šatách, ktorých výstrih zdobila dlhá zlatá spona s písmenom L.

– Prečo si sa mi už viac neozval? Hm? – opýtala sa žena s výstrihom a nonšalantne položila svoju ruku na chlapcovo rameno.

– No, vieš... Ja... – nedokončil. A ani nevedel, čo by na to odpovedal. Pocítil, ako sa nejaká žena oňho jemne obtrela prsiami. Až teraz ho príjemne striaslo. Pootočil hlavu. Bola to Julietta. Vzduchom sa niesla vôňa jej silného sladkastého parfumu. Všetky bunky v jeho tele sa snažili zapamätať si tú rôznorodú zmes omamne namiešaných ingrediencií, ktorá mu začala spôsobovať stratu vnútornej rovnováhy. Pozoroval, ako kráča k bazénu a odhadzuje šaty, ktoré čašník s námahou zachytil a uložil na ležadlo. Skočila do vody.

– Prepáč, – zamrmlal Santiago žene s dekoltom a pomalým pohybom zložil jej ruku zo svojho ramena. Pridal do kroku, aby si sadol na svoje miesto. Julietta plávala pod vodou a rovnomernými zábermi sa k nemu približovala. Na ženu slušný výkon, preplávať dvadsaťpäťku pod vodou, pomyslel si. Dievča sa vynorilo pri okraji bazénu a zamierilo na breh. Kráčala k nemu. Santiago ihneď ukázal na fľašu.

– Od teba?
 – Áno. Len neviem, či ju vypiješ so mnou, keď tu máš toľko obdivovateľiek, – pozrela sa priamo na Santiaga, ale on nepohol ani brvou. Chvíľu ešte čakala odpoveď, no tá neprichádzala. Na okamih nastalo trápne ticho.
 – ... O ktorej končíš? – opýtala sa.
 – O dve hodiny to mám snáď za sebou.
 – Hm... Už si niekoho zachránil?
 – No, zopár by sa ich našlo.
 – A zomrel ti už niekto niekedy?
 Chlapec prelgol.
 – No tak! Čo sú toto za otázky?!

– Nevieť. Pýtam sa, čo mi len tak napadne. Izba 110. A nezabudni fľašu! – vstala, vyplazila naňho jazyk a skočila do vody. Chlapec nečakal takéto priame pozvanie. Cítil, že je iná a preto ho to zmiatlo.

V bazéne vystráľalo niekoľko desiatok ľudí. Niektorí sa s vreskotom rozbehli a skákali saltá. Ostatní sa na tom rehotali. Santiagovi sa to vôbec nezdalo smiešne. Videl už zopár „frajerov“, čo skončili na invalidnom vozíku. Vstal, aby ich na to upozornil. Uvedomil si, že to bude robiť po celý večer.

Noc našťastie ubiehala rýchlo. Julietta sa kamsi vytratila a on na ňu akosi zabudol. Spomenul si, až keď sa hostia začali od bazénu vytrácať.

– Konečne padla! – odľúkol si a pohľad mu padol na fľašu.
 Chvíľu sa rozhodoval. Možno už spí, premýšľal. Nebojím sa jej náhodou? Usmial sa pri predstave, že by mu to dievča dokázalo nahnať strach. Vzal tequilu do ruky a chvíľu si ju skúmavo prezeral. Rozhodol sa, že pôjde rovno domov a jednoducho ju vypije sám. Trošku zbabelé na chlapa, nie?, pomyslel si vzápätí, ale aj napriek tomu stlačil vo výťahu tlačidlo s nápisom *Prízemie*. Vystúpil a zamieril k východu, no po pár krokoch zastal. Do frasa!, pozrel znova na tequilu. Cítil, že sa musí vrátiť späť. Tá prekliata fľaša!

Naschvál nepoužil výťah. Kráčal po schodoch. Nechával si dostatok času na to, aby ešte popremýšľal a možno sa nakoniec otočil a pobral domov. Ale neurobil to. Poslušne dokráčal k izbe 110 a zaklopal. Načúval niekoľko sekúnd, z izby však nevychádzal žiaden zvuk. Stlačil kľučku. Dvere neboli zamknuté a on vstúpil. Julietta stála v rohu izby a neprítomne hľadela kamsi pred seba.

– Tak som tu. Môžeme spláchnuť všetky starosti sveta týmto parádnym mokom...

Strhla sa.

– Ach... To si ty. Už som si myslela, že neprídeš. Tak pod', sadni si. Dnes večer nemôžem byť sama.

– Tak na kamarátstvo dvoch náhodných spriaznených duší! – štrngli si. – Musím sa rýchlo naladiť na tvoju vlnu! Ty si už predsa niečo vypila, no a ja som celý večer len nasucho prelgol, – povedal Santiago a obrátil do seba tequilu. – A ešte jeden! Ale tentoraz na lásku. *Na tú biednu Popolušku, ktorá stojí na smetisku lások samých bláznov!*

– Dobré! Salut! Do dna! – drukovala mu Julietta.

– Ešte jeden... Rýchlo, dievča, no tak nalievaj! – súril ju Santiago a v dobrej nálade ukazoval